

punkt udenfor Folkekirken for at kunne rette afgørende principielle Indvendinger mod Lovforslagene. At ogsaa det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Keiser-Nielsen) har gjort et Par principielle Indvendinger mod Menighedsraadens Indfyldelse paa disse Sagers Afgørelse i Fremtiden, kan jeg ikke rigtig forstaa. Det ærede Medlem vilde begrunde sit Standpunkt med, at saaledes som Valgdeltagelsen havde været ved Menighedsraadsvalgene, kunde Menighedsraadene ikke anses for at være en gyldig Repræsentation for Folkekirken Medlemmer. Jeg kan ikke rigtig forstaa den Betragtning, allermindst i en Demokrats Mund. Det burde nemlig, synes jeg, være en god demokratisk Læresætning, at de Ulemper og Ulykker, som følger af, at Folk ikke vil benytte den Valgret, de har, maa de selv undgælde for. Overfor alle disse Betragtninger, som gaar ud paa, at Menighedsraadene ikke kan anses for at være, hvad de er bestemte til at blive, paa Grund af den ringe Valgdeltagelse, synes jeg, det Svar kan gives, at ringe Valgdeltagelse, naar man har Ret til at vælge, aldrig kan forringe Betydningen af de Raad, der vælges. De maa have Ret til at kaldes et virkeligt Udtryk for, hvad de er bestemte til at være.

Jeg skal her ved Sagens første Behandling kun gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger til Lovforslaget om Kirkesyn. Det er sikkert nødvendigt, at der gives skærpede Regler, som kan forhindre den Vanrøgt af Kirkerne og deres Inventar, som har fundet Sted ogsaa under den hidtil gældende Kirkesynslov. Der er blevet ødelagt saa meget ved Vankundighed og Ligegyldighed, at man undertiden kan blive helt syg i Sindet ved at tænke paa, hvilken uoprettelig Skade der er sket. Nu er det rigtignok saaledes, at Interessen for disse Ting er langt større end før, saa selv med det gamle Kirkesyn vil der vel neppe risikeres saa meget i Retning af Ødelæggelse som tidligere. Men Lovforslagets Motiver har dog ganske sikkert Ret, naar det fremhæves, at det af mange Grunde er nødvendigt, at Reglerne skærpes. Jeg vil endog være tilbøjelig til at tro, at Lovforslaget paa nogle Punkter kunde have givet endnu skarpere Regler for at sikre Bevarelsen, Konserveringen i bedste Forstand, af disse dyrebare Fortidsmindesmærker. Jeg indrømmer, at Reglerne er meget detaillerede og vistnok paa mange Punkter tilstrækkelige, men jeg kunde dog tænke mig, at der var enkelte Bestemmelser, som fortjente at optages i et saadant Lov-

forslag, og som ikke er kommet med. Der er vistnok sørget omtrent saa omhyggeligt, som det er muligt, for, at hvad der er for Haanden af eksisterende Værdier ikke for Fremtiden skal kunne ødelægges ved Vankundighed og Vanrøgt, saaledes som det hidtil saa ofte er sket, men man har maaske neppe tænkt tilstrækkeligt paa, hvad der kan ødelægges ved hændelige Ulykker. Der findes ganske vist en Bestemmelse i Lovforslaget om, at Myndighederne kan paabyde, at der sættes Lynledning paa Kirker, hvor man finder særlig Anledning dertil, men det er ikke gjort obligatorisk for enhver Kirke. Nu er det jo vitterligt ikke sjældent, at der finder Kirkebrande Sted. Det er vist næsten hvert eneste Aar, der meldes om, at en eller anden dansk Landsbykirke er blevet hjemstøgt af Ildsvaade, maaske især ved Lynnedslag, og blot det, der kan ødelægges i en enkelt Kirke ved en Ildebrand, kan være af saa stor Betydning, at jeg vilde finde det rigtigst, at man indsatte Bestemmelser om obligatorisk Opførelse af Lynledninger ved samtlige danske Landsbykirker. Jeg har ganske vist ikke nogen særlig Forstand paa, hvor store Omkostningerne ved saadanne Anlæg vilde blive, men jeg kan vanskelig forestille mig, at de vilde være uoverkommelige.

I alt Fald finder jeg, at der i Loven burde være nogle enkelte Bestemmelser, der kunde forebygge noget af den Fortræd, der kan ske, naar Kirker ødelægges ved Ildsvaade. Jeg kunde tænke mig en saadan Bestemmelse som, at der ved hver eneste Kirke skal findes en Fortegnelse over alle Indskrifter i Kirken: paa dens Mindesmærker, dens Inventar, dens Gravstene, dens Prydelser i det hele taget. Om mange Indskrifter af den Art, som jo findes i Hundred- eller i Tusindvis i danske Kirker, gælder det, at den historiske Oplysning, en saadan Indskrift indeholder, overhovedet ikke findes noget andet Sted i hele Verden, saaledes at, hvis den enkelte bestemte Indskrift gaar til Grunde, er den historiske Kilde tilintetgjort og kan aldrig erstattes. Derfor forekommer det mig, at der her bør træffes Foranstaltninger, og det kan vistnok ske ved en Lovbestemmelse om, at alle de Indskrifter af hvilken som helst Art, der findes i danske Landsbykirker, skal tydes, afskrives og opbevares f. Eks. i den Protokol, der skal være ifølge Lovforslagets § 2, og som skal indeholde en Fortegnelse over Kirkens Løsøre og andre Genstande. Der kunde i denne Protokol, som opbevares paa et sikkert Sted, være